

' כי אנחנו טעמנו היין הטוב '

הכנה לאדר

חיי מוהר"ן. גדולת נוראות השגתו, סי' כ', ר"ס

. אָמַר מְשַׁל: . שְׁפַעַם אַחַת נִסְעָה סוּחַר גְּדוֹל עִם יַיִן טוֹב אֵינְגְרִישְׁעֵר [אֵוּנְגְרִי] . . פַּעַם אַחַת אָמַר
הַמְשַׁרֵּת וְהַבְּעַל-עֵגְלָה לְהַבְּעַל-הַבַּיִת. הֲלֹא אָנוּ נוֹסְעִים בְּדֶרֶךְ הַיָּהָ עִם הַיַּיִן הַזֶּה . וְאָנוּ סוֹבְלִים הַצַּעַר
כָּל כֶּף תָּנוּ לָנוּ לְטַעַם מְעַט . וְנִתֵּן לָהֶם לְטַעַם מִזֶּה הַיַּיִן הַטוֹב. לְאַחַר יָמִים נִתְגַּלְגַּל שְׁנֵה
הַמְשַׁרֵּת נִתְנוּעַד יַחַד עִם שׁוֹמְרֵי יַיִן בְּעִיר קַטְנָה וְשָׂתוּ יַיִן וְשִׁבְּחוּ אוֹתוֹ מְאֹד, וְאָמְרוּ שֶׁהוּא יַיִן אֵוּנְגְרִישְׁעֵר .
אָמַר הַמְשַׁרֵּת הַנַּ"ל: תָּנוּ לִי לְטַעַם וְנִתְנוּ לוֹ . וְאָמַר: אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂאִין זֶה יַיִן טוֹב אֵוּנְגְרִישְׁעֵר כָּלֵל . וְגַעַרוּ
בּוֹ וְדַחְפוּ אוֹתוֹ . וְהוּא אָמַר: הֲלֹא אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂאִין זֶה יַיִן אֵוּנְגְרִישְׁעֵר כָּלֵל כִּי הֲלֹא אֲנִי הֵייתִי אֶצֶל סוּחַר
גְּדוֹל כְּזֶה וְכוּ' . וְהֵם לֹא הִשְׁגִּיחוּ עָלָיו . וְאָמַר: אֶבְל לְעֵתִיד כְּשִׁיבּוֹא מְשִׁיחַ אֲזִי יִדְעוּ כְּשִׁיתְנוּ יַיִן הַמְשַׁמֵּר .
אֲזִי לְאַחֲרֵים יוּכְלוּ לְהִטְעוֹת . וְיִתְנוּ לָהֶם יַיִן וְוַאֲלִיחֻשִׁין סְטְרַאוּוִיֶּצְטִיר וְיִאמְרוּ לָהֶם שֶׁהוּא יַיִן הַטוֹב הַמְשַׁמֵּר
אֶבְל לְאַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ לֹא יוּכְלוּ לְהִטְעוֹת . כִּי אֲנַחְנוּ טַעַמְנוּ הַיַּיִן הַטוֹב וְכוּ'

שיח שרפי קודש. ח"א, סי' תשכ"ג

1. כְּשֶׁדָּבַר פַּעַם מוֹהֲרַנ"ת מְשַׁטוֹת דֶּרֶךְ הָעוֹלָם, אָמַר: כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם מְשׁוּגְעִים הֵמָּה (כָּל אֶחָד
וְשׁוֹגְעוֹנוּ), וְגַם אֲנִי כְּמוֹתָם, . אוֹלָם זֹאת מַעֲלָתִי, שֶׁהַכֶּרֶתִי פִּקְחָ!

["די גאַנצער וועלט איז משוגע, און איך אויך, נאר איך האב גיקענט א קלארן"]

שמחת ישראל, חלק ב' – מאמרי שמחה

ירושלים, תשי"ח, ס"ח נ"ח (עמ' נ"ד-נ"ה)

ר' שמחה בונם מפשיסחא

במשנה בפאה(ח', ט'): 'מי שאינו חגור או סומא ועושה את עצמו כאחד מהם אינו מת מן הזקנה עד שיהא כאחד מהם'. והקשה הרבי ר' בונם: אלא מעתה מי שאינו רבי ועושה עצמו רבי וכי היושר שיהא נעשה אח"כ רבי נמצא חוטא נשכר? ואמר משל על זה:

שאדון אחד נסע בדרך וראה עני אחד שיכור שוכב בדרך וצוה למשרתיו שיניחו אותו על העגלה שלו וכשבא לבית צוה למשרתיו שיקחו השיכור ויניחו אותו בחדר יפה וירחצו אותו ויגלחו אותו וילבישוהו כתונת חדש ויניחו אותו במטה יפה ויניחו אצלו בגדים של כומרים וכן עשו. כ"ז בהיותו עדיין שיכור והי' ישן בהמטה.

והאדון צוה למשרתיו שכשיקיץ השיכור ילכו תיכף אליו וישאלו לו ויקראו אותו בלשון אדוני כומר מה אתה רוצה וכשהקיץ השיכור העני הזה, והמשרתים עשו כאשר נצטוו מאדוניהם ויתמה השיכור מאד מה זאת שהוא זוכר שהוא איש עני ובזוי ועתה שוכב בחדר יפה וקוראים אותו אדוני כומר גם מונח אצלו בגדים של כומרים על כן היה נבוך מאד ומסופק: אפשר מה שהוא זוכר שהיה עני ובזוי הוא רק חלום אבל באמת הוא כומר? או להיפך שבאמת הוא איש עני ובזוי ועתה הוא חלום? והמשרתים נותנים לו כל מה שהוא רוצה וקוראים אותו אדוני כומר

והתיישב את עצמו לעשות מבחן אם הוא באמת כומר או חלום הוא היינו שיעיין בהספרים של הכומרים ויראה: אם יוכל ללמוד בהם הנה אז וודאי אמת שהוא כומר ומה שזוכר שהי' איש עני ובזוי הוא חלום ובאם לא יוכל ללמוד בהם וודאי מה שזוכר שהי' עני זהו האמת ומה שקוראין לו כעת כומר זהו חלום.

ובחן וקרא בהספרים הנ"ל וראה שאין יכול ללמוד בהם ואעפ"כ קוראין לו כומר.

חזר ויישב את עצמו שלעולם באמת הוא כומר וראיה לזה שקוראין לו כומר

ומה שאינו יכול ללמוד בספרים של הכומרים אין ראיה שכל הכומרים אינם יכולים ללמוד בספרים של הכמרים...

והנמשל..